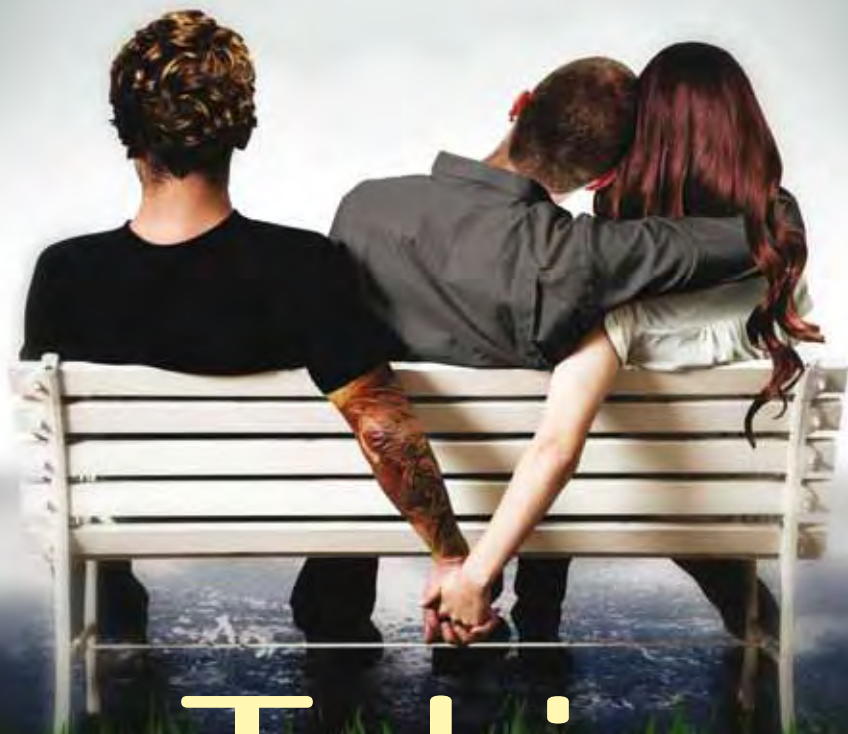

NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐ

„Magával ragadó szerelmes történet a felnőtté válás időszakából, olyan meglepő fordulattal, amely örökre tönkre tehet egy életet, ám itt szívmengető magasságokba repít.”

– A. L. JACKSON, bestseller szerző

Taking Chances

kétesélyes szerelem

*fine
selection*

MOLLY McADAMS

MOLLY MCADAMS

Taking Chances

kétesélyes szerelem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

➤ 1 ➤

SZÉLES MOSOLY terült szét az arcomon, amikor még egyszer, utoljára körbenéztem a szobámban. Végre elérkezett ez a pillanat, amitől kezdve úgy élhetem az életemet, ahogy mindig is akartam. Apám egyedül nevelt fel, és én őszintén szerettem, de azt kell mondjam, arról fogalma sem volt, hogyan kell apaként viselkedni. Az egész szülő dologból csak annyit értett meg, hogy: „nem”. Esküszöm, ez nem afféle tinédzser nyafogás, tényleg erre a szóra futott ki minden beszélgetésünk. Aztán ott volt még az, hogy úgy éreztem, mindenhol ott van, de közben meg alig szólt hozzám, csak csendben elvárta, hogy tökéletes legyek. Nem hibáztatom emiatt, hiszen azóta a tengerészgyalogságnál szolgált, hogy leérettségizett, ráadásul nagyon jó volt abban, amit csinált. Az alatta szolgáló srácok tisztelték, ő pedig nagyon büszke volt rájuk. Magántanuló voltam, minden nap vele mentem az irodájába, és ott készültem el a feladataimmal. Hamar megtanultam, hogy ha valamit nem értek, jobb, ha

hallgatók. Amikor mégis kérdezni mertem, felhúzott szemöldökkel rám nézett, felsóhajtott, majd folytatta a munkáját. Mindennel időben végezniem kellett, hogy vele tarthassak a reggeli kiképzésre, de olyankor sem szólt hozzám egy szót sem, csak az alatta szolgáló tengerészgyalogosokkal tudtam beszélgetni. Ha megkérdeznék, ki nevelt fel, szemrebbenés nélkül azt felelném, hogy egy csapat éretlen, kopasz újonc. Nem az apám.

Tizenennyolc éven át küzdöttem teljesen reménytelenül azért, hogy tökéletes legyek apám szemében, és most végre megszabadulhatam tőle. Rövidesen messze repülhetek innen, hogy megismerjem az egyetemi életet (legyen bármilyen is az), és talán önmagamat. Simán elmehettem volna valamelyik környékbeli egyetemre, de apám finoman szólva sem gyarapítja a legengedékenyebb szülők sorát, én pedig új dolgokat akartam megtapasztalni, amikre itthon nem lett volna lehetőségem.

– Biztosan ezt akard, Harper? Sok nagyon jó egyetem van itt, Észak-Karolinában is.

Felkészültem az ilyen jellegű kérdésekre.

– Igen, uram, száz százalékgig biztos vagyok abban, hogy ezt kell tennem.

Említettem már, hogy „uram”-nak kellett szólítanom?

– Nos – mondta, miközben kinézett az ablakon –, akkor itt minden más lesz ezentúl.

Azzal megfordult, és kisétált a szobámból.

És ennyi. Őszintén szólva, hónapok óta ez volt a leghosszabb beszélgetésünk. Négy mondat. Az embereivel órák hosszat elbeszélgetett, de velem pár perc, és már a szobában sem volt.

A telefonom megcsörrent, ami újra mosolyt csalt az arcomra. A „bátyuskáim” nem voltak elragadtatva attól, hogy Kaliforniába

utazom. Egész este hívogattak, SMS-eket és Facebook-üzeneteket küldözgettek, és könyörögtek, hogy ne menjek. Ahogy idősebb lettem, és korban közelebb kerültem hozzájuk, egyre kevésbé neveltek. Testvérüknek vagy barátjuknak tekintettek, és megtanítottak mindenre, amit tudnom kellett arra az esetre, ha egy hozzájuk hasonló sráccal akadnék össze. Mindig jót mulattam azon, hogy inkább töltötték velem a szabadidejüket, mint a bázison kívül. Azt hiszem, bejött nekik, hogy nem olyan lány vagyok, aki mindenáron fel akarta kelteni a figyelmüket. Nem mintha az olyanok nem tetszettek volna nekik, de mindenképp üdítő változatosságot jelenthettem azokhoz a csajokhoz képest, akikkel egyébként találkoztak.

J. Carter:

NE HAGYJ EL! Meg fogok örülni nélküled!

Én:

Nem lesz semmi bajod, Carter. Prokowski és Sanders is nehezen viseli a dolgot... de majd vigasztaljátok egymást. ;) Vagy fogadd el az egyik csajszí ajánlatát! Biztos jobb társaság lesz, mint én.

J. Carter:

Már a gondolattól herpeszem lett.

Én:

Fúj! Most mennem kell, a Parancsnok végzett a bepakolással.

J. Carter:

Rohadtul fogsz hiányozni, Harper! Érezd jól magad, és el ne felejtst!

Én:
Soha!

Jason Carter húszéves volt, és úgy egy éve lehetett a Parancsnok (magamban így hívtam apámat) egységében. Hamar közel kerülünk egymáshoz. Ő volt a legjobb barátom. Ha nem volt nekem sem máshol dolgom, szabadidejében inkább maradt velem a bázison, mint hogy a többiekkel csajozzon. Én is mindig elszomorodtam, amikor valamelyik srácot másik bázisra vagy egységbe helyezték, vagy lejárt a szolgálati idejük a tengerészgyalogságnál, abban viszont egészen biztos voltam, hogy Carter egyenesen ölni tudna azért, hogy a közelemben lehessen, így nem lepett meg, hogy egy órán belül hatodszor nyaggatott, hogy maradjak. Igaza volt, és tudtam, hogy ő is rohadtul fog hiányozni. Mielőtt kimentem a Parancsnokhoz, aki már a kocsiban várt, tettem egy utolsó kört a házban, amelyben felnőttem. Egy dologban biztos voltam, ez a ház nem fog hiányozni.

Majdnem tizenkét órával, két autóval és két repülővel később a szobám ajtajában álltam a San Diegó-i Állami Egyetem kollégiumában. A szobatársam még nem jelentkezett be. Az elmúlt hetek e-mail váltásaiból kiderült, hogy nem lakik messze, ezért tudtam, hogy csak pár nap múlva költözik be. Kiválasztottam a helyemet a szobában, majd gyorsan lezuhanyoztam és az ágyba zuhantam. A telefonomra pillantva láttam, hogy hajnal kettő van. Nagyot sóhajtottam – otthon már a bázison lennék a Parancsnokkal. Hosszú volt ez a nap. A sok utazás és pakolás után épp csak annyi erőm maradt, hogy a takaróm alá másszak, és elaludjak.

– HARPER!? HAAAAARPERRRRR! ÉBRESZTŐ!

Résnyire nyitottam a szemem. Mosolygó arc hajolt fölém. A kezeimet magam elé emeltem, és villámgyorsan felültem. Minden izmom megfeszült.

– Hé, hé, nyugi! Én vagyok az, Breanna!

– Meg akarsz halni? Ilyet többet ne csinálj!

Szerencséje volt, hogy először azt hittem, álmodom. A Parancsnok mellett megtanultam, hogy ha a legmélyebb álmomból riasztanak is fel, meg kell tudnom védeni magam.

Breanna nevetett, és leült az ágyam szélére.

– Ne haragudj, de már percek óta ébresztgetlek.

Furcsa, általában nem alszom mélyen.

– Nem úgy volt, hogy csak vasárnap jössz?

– Tulajdonképpen akkor jövök, a cuccaim még otthon vannak...

– mutatott a szoba üres felére –, de a bátyám és a haverjai hatalmas bulit rendeznek ma este, és gondoltam, megkérdezem, van-e kedved eljönni.

A bulikról annyit tudtam, amennyit a srácoktól hallottam a bázison. Próbáltam palástolni az izgatottságom, és közömbösen vállat vontam:

– Persze, mikor lesz?

– Kilenc előtt tutira nem kezdődik el, úgyhogy van még pár óránk. Nem vacsizunk addig valamit?

– Vacsora? Hány óra van?! – A telefonoméért nyúltam, de az óramutató helyett csak azt láttam, hogy húsz nem fogadott hívásom van a Parancsnoktól. – Basszus, vissza kell hívnom a Pa... izé, az apámat. De aztán összekészülök, és már mehetünk is.

Mivel Breanna egy tapodtat sem mozdult az ágyamról, gondoltam, hadd maradjon. Majd elmegy magától, amikor meghallja, hogy

üvöltözik apám. Nagy levegőt vettem, és megnyomtam a hívásgombot. Majdnem 16 órát aludtam, ezért meg fog ölni. Ahogy sejtettem, első csengetésre felvette, és már kezdte is a hegyi beszédet arról, hogy miért nem jeleztem, hogy rendben megérkeztem Kaliforniába, miért nem vettem fel a telefont, és milyen szörnyű ötlet volt elengedni engem. A megfelelő pillanatokban sűrűn kértem a bocsánatokat, miközben próbáltam nem tudomást venni a beszélgetésünkön remekül szórakozó Breannáról. Nem sokat beszélünk ugyan, de azt megtanultam, hogy apám idegeskedését nem szabad félvállról venni.

– Nem gondolod, hogy lassan ideje elvágni a köldökzsinórt?

A beszélgetés végeztével megkönnyebbülten sóhajtottam.

– Igen, de tudod, nekem csak ő maradt.

– Anyukád?

– Meghalt.

Kezét a szájához kapta, és a szeme elkerekedett.

– Jaj, de sajnálom! Nem tudtam!

– Semmi baj – legyintettem felé –, nem is ismertem.

Ő csak bólintott.

– Apámat viszont jól ismerem. És tudod, először vagyok ilyen távol tőle, úgyhogy szerintem csak aggódik. De most, hogy tudja, életben vagyok, majd megnyugszik, és egy darabig nemigen hallok felőle.

Breanna még mindig nem szólt egy szót sem. Állandóan ez volt, ha valakinek elmondtam, hogy nincs anyám. Nem nyugtatgattam tovább, inkább felkeltem, és felöltöztem a bulira. Sűrű, vörösésbarna hajam szerencsére természetesen egyenes volt, úgyhogy pillanatok alatt elkészültem. Felkaptam a táskámat, és már indultam volna, amikor megláttam Breanna elborzadt arcát.

– Mi... mi az?

– Te komolyan ebben jössz?

Vállat vonva végignéztem a farmeremen és az arany-fekete katonai pólómon.

– Mert?

– Na, nem – mondta, és nézegetni kezdte a ruháimat a szekrényben. – Oké, mindketten S-es ruhát hordunk. Milyen magas vagy?

– 158 centi.

Igen, tudom, iszonyatosan alacsony vagyok.

– Akkor nem vagy sokkal alacsonyabb nálam... hmm. Oké, átmegyünk hozzánk, és kapsz valami rendes ruhát.

– Miért? Ezzel mi baj van?

Felhúzta egyik tökéletesen ívelt szemöldökét, és hunyorítva rám nézett.

– Mondjuk úgy, hogy holnap kidobom az összes ruhádat, és elviszlek vásárolni, mivel ma már nincs idő erre. Ha jól sejtem, szükségünk lesz pár sminkcucra is, ugye?

Bólintottam. Őszintén szólva, eddig fel sem merült bennem, hogy sminkelnem kéne magam. Nem mintha olyan csinos lennék, vagy ilyesmi, egyszerűen nem éreztem szükségét. A sors sima arcbőrrel és hosszú, sötét szempillák mögött rejtőző, hatalmas sűrke szemekkel áldott meg. Mindig úgy éreztem, ezek mellé túl sok lenne bármit magamra kenni. Arról nem is beszélve, hogy a Parancsnok felrobbant volna a dühtől, ha egyszer csak valamilyen sminkcuccal állítottam volna haza.

Megálltunk pár szendvicsért egy boltban, majd rövidesen teljesen kisminkelve ruhákat nézegettem, amiket Breanna tartott elém. Végül egy koptatott, rojtos, farmer miniszoknya (ami ránézésre alig takart valamit a fenekemből) és egy spagettipántos felső mellett döntött.

– Oké, vedd fel ezeket, de még ne less!

– Mit húzzak erre a trikóra?

– Trikó? Ez nem trikó, ez maga a felső!

Úgy nézett rám, mint valami bolondra, miközben bementem a fürdőszobába.

A spagettipántos felső szerencsére elég hosszú volt, a szoknyát meg annyira le tudtam húzni, hogy ne érezzem úgy, hogy ki van az egész fenekem, de még így is meggyőződésemm volt, hogy ilyen kevés ruha fürdőszobán kívül még sosem volt rajtam.

– Vaóó! SOKKAL jobb!

– Biztos vagy te ebben? Olyan, mintha meztelen lennék.

Még mindig a szoknyát húzogattam lentebb.

– Bizony! Higgy nekem, nagyon szexi vagy!

Azzal megfordított, és a tükör elé állított.

– Basszus! – A Parancsnok tutira a fejemet vette volna, de be kell valljam, nekem tetszett, amit láttam. A szoknya a várakozásomnak megfelelően alig takart valamit, a felső dekoltázsa pedig igen csak mély volt. Ami a melleimet illeti... nos, azt hiszem, jó melleim vannak, de ez persze nem igazán látható, ha az ember összes felsője katonai boltból való. Megfordultam, hogy hátulról is megnézzem magamat, és apró mosollyal nyugtáztam a látottakat. Visszafordultam. – Úristen, nézd a szememet!

– Ugye! Tetszik?

– Breanna, te egy zseni vagy!

A füstös szemszínemtől és a még vastagabb szempilláimtól a szemem olyan volt, mint egy villámokat szóró sötét viharfelhő.

– Nem nagy dolog, ha ilyen arca meg teste van a modellnek. Nem adnád kölcsön a szádát és a szemedet ma éjszakára?

Nevettem, de közben még mindig a tükörképemmel voltam elfoglalva.

– Tudod, még sosem volt rajtam semmi ilyesmi, és kisminkelve is most vagyok először.

– Komolyan? – nézett rám döbbenten.

– Apám tengerészgyalogos tiszt. Sminket még csak nem is *érinthettem*. Ami azt illeti, plázában sem jártam soha – mondtam, és jót nevettem Breannán, aki e borzalmak hallatán szinte sokkot kapott.

– Akkor, remélem, nem bánod, ha holnap elviszlek vásárolni.

– Ha egy sima bulira ilyenné tudsz varázsolni, akkor az összes ruhámat te választhatod ki.

Breanna sikoltozva és tapsikolva indult a kézitáskájáért.

– De jó! Most viszont menjünk, ideje felszedni pár pasit!

Megtorpantam, és a szemem elkerekedett. Beszélgetni sem tudok egy normális pasival, nemhogy felszedni.

– Izé, én nem vagyok valami tapasztalt a fiúk terén. Még barátom sem volt, meg semmi.

– Micsoda!?

– A tengerészgyalogos apa melyik részét nem értetted? Én életemben nem beszéltem olyan sráccal, aki nem tengerészgyalogos.

– Oké, állj! Te most komolyan beszélsz? Még soha nem csókolóztál? – A lélegzete is elakadt, amikor zavaromban összeszorítottam a számat.

– Na, megígérem, hogy legalább ezt megoldjuk még ma este.

Az arcom lángolt, miközben gyors léptekkel követtem a kocsjához, amelyet érettségire kapott ajándékba.

– HELLÓ, BREE!

– Szia, Drew! – szólt Breanna, majd megölelte az ajtót nyitó fiút, aki szemmel láthatóan már nem volt józan. – Drew, ő itt az új lakótársam, Harper. Harper, ő Drew.

– Nagyon örülök – hümmögtem.

Mielőtt észbe kaptam volna, a srác hatalmas öleléssel felemelt. Váratlan akciója megdöbbenett, és minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne rúgjak bele.

– Mindig nagy öröm friss húst látni errefelé – mondta, majd rám kacsintott, mielőtt letett.

– Nyugalom tigris, neked ő tiltott gyümölcs – szólt rá Breanna szigorú tekintettel, Drew mellét bökdösve.

– Na, ne csináld, Bree, ne cseszd el nekem!

Felhúzott szemöldökkel néztem rá, és majdnem elmosolyodtam. Nem volt túl helyes srác, a kezében pedig egy guminőt tartott.

– Héhéhé! Senki nem nyúlhat hozzá, aki ebben a házban lakik, világos? Tudom, milyenek vagytok! Csak szépen, oké?

Drew mordult egyet, majd elindult, hogy újratöltse a poharát. Breanna a fülemhez hajolt:

– Nem akarok hazudni, a többi sem jobb. Gyakorlatilag az összes srác, aki itt lakik, olyan, mint ő, sőt, azok is, akik ma ide jönnek. De majd szólok, hogy melyik oké, és melyik nem.

Rámosolyogtam.

– Köszí, Bree, jövök neked eggyel!

Nem mintha szükségem lett volna bárki figyelmeztetésére, hogy maradjak távol a Drew-hoz hasonló fiúktól. A Parancsnok nem csak azért engedte, hogy a katonáival legyek, mert bátyám helyett bátyáim voltak, hanem mert tudta, hogy sosem esnék bele olyanba, aki úgy beszél egy lány előtt, mint ők.

Breanna a homlokát ráncolva így szólt:

– Na, nem iszunk valamit?

Követtem a söröshordóknál ügyelő emberhez, és szereztem sört. Miután leküzdöttem a felét, hogy minél előbb túl legyek a rossz

ízen, kimentünk a hátsó kertbe, hogy másokkal is találkozzunk. A legtöbb srácnak a nevére sem emlékszem, de megszámolni sem tudom, hányszor kaptak fel és forgattak körbe. Ráadásul mindegyik tátott szájjal bámult. Bree nyugtatgatott, hogy ez csak azért van, mert csinos vagyok, de én visszasírtam a pólót és a farmert, ezt a falatnyi ruhát pedig a pokolra kívántam. Nem értettem, Breanna hogy tudja ilyen könnyen venni, hogy az összes fiú hozzáér, és mindegyik bennünket stíről. Már nem gyönyörűnek éreztem magam, hanem pontosan annak, amit Drew mondott: húsnak. A második söröm felénél tartottam, amikor Bree és még párán táncolni rángattak.

Soha életemben nem éreztem magam ilyen kényelmetlenül. Már a látványtól égett az arcom, ahogy ezek az emberek egymást fogdosták. Próbáltam követni Breet, de végül elvesztettem, és ott botorkáltam egyedül az emberek között. Nekiütkeztem valakinek. Visszafordultam, hogy lássam, kibe botlottam bele, és a világ leggyönyörűbb kék szempárja nézett rám. A helyzetet alaposabban szemügyre véve rájöttem, hogy épp egy nagy mellű szőkével nyalták-falták egymást, amikor beléjük mentem, úgyhogy minél gyorsabban el akartam tűnni onnan. Ekkor Bree kapta el a kezem, de én kirántottam, a konyha felé mutattam, és az egymásba fonódó testek között lassan kikecmeredtem a nappaliba.

– Mizu, Harper?

Megfordultam, és láttam, hogy Drew áll mellettem.

– Semmi, csak ki kellett jutnom onnan – mutattam a vállam fölött a tömegre.

– Nem szeretsz táncolni?

Ez nektek tánc?

– Nem az én világom.

Drew a karjait mellém téve odaszorított a pulthoz, majd hozzám nyomta magát.

– Van esetleg más, amiben a segítségedre lehetek?

Te biztos nem.

– Nem tudod, hol a mosdó?

Alighogy ezt kimondtam, egy csapat fiú skandálni kezdett valamit. A nagy felhajtásra én is odanéztem, és a látványtól leesett az állam. A srác, akibe az előbb botlottam bele, valami röviditalt szürcsölt egy nő szájából, minden korty előtt végignyalva a nő nyakát és mellkasát. Amikor egy kis sót szórt a nőre, leesett, miért nyalogatja. A harmadik feles után egyenesen a szemembe nézett, és rám kacsintott, majd szájával a negyedik pohárhoz hajolt. Megráztam a fejem, és mielőtt Drew válaszolhatott volna, elindultam megkeresni a mosdót. Miatán két szexelő párra is rányitottam, jobbnak láttam, ha mégis inkább tovább kérdezősködöm a mosdó hollétéről. Mikor végre bejutottam, magamra zártam az ajtót, és próbáltam megnyugodni. Fiatal koromban sok gusztustalan történetet meséltek nevelő célzattal a bátyáim, de teljesen más dolog hallani valamiről, meg a saját szemeddel látni.

A fürdőben maradtam, amíg zörögni nem kezdtek az ajtón. Akkor kijöttem, és sietve elindultam lefelé, tekintetemmel gondosan kerülve a két ajtót, amelyeken korábban benyitottam. Az egyik fordulónál egy széles, izmos mellkasba rohantam, és hanyatt is estem volna, ha el nem kap.

– Ne haragudj, én... – belém szorult a szó, amikor felnéztem, és újra azokat a csodás kék szemeket láttam.

Rám mosolygott, én pedig teljesen megzavarodtam a tökéletesen szabályos, fehér fogsora és a telt ajkai láttán. A fejét oldalra billentette, és láttam, hogy a felismerés szikrája csillant fel a szemében, amit rövidesen vigyor követett. A szívem majd kiugrott a helyéről.

Biztos voltam benne, hogy ezt a nézést hosszú évek során fejlesztette tökélyre.

– Hát te ki vagy?

Pislogtam egyet, és levettem a szemem az ajkairól. Ki akartam kerülni, de a karjai nem eresztettek.

– Na, mi van, nem vagyok rá méltó, hogy eláruld?

A két lányra gondoltam, akikkel ma este láttam, amikor hirtelen észrevettem, hogy egy szőke nő most is a derekán csüngött. Nem semmi, három lány fél óra alatt. Felhúzott szemöldökkel csak annyit mondtam:

– Úgy tűnik.

Ő és a szőke lány megvetően néztek rám. Elengedett, összekulcsolta a karját maga előtt, és eléim állt. Izmai így még jobban kidomborodtak, és az is jól látszott, hogy mindkét felkarja tetoválva van. A testtartása akár félelmetesnek is tűnhetett volna, ha nincs az a döbent arckifejezése.

– Már megbocsásson, hercegnő!

Szemeimet összeszűkítve átfurakodtam mellette.

– Úgy ahogy mondd, megbocsáss!

Nem tartott vissza, és végre kijutottam az udvarra. Ott legalább nem éreztem azt, hogy még nézni is gyűlöletes, ami itt zajlik. Bree azt mondta, hogy egész éjjel maradunk, és bármilyen gyerekesen hangzik is, ezek után el akartam bújni odakint. Az udvar egyik sötét szegletében találtam pár széket. Lehuppantam az egyikre. Abban már biztos voltam, hogy nem a bulik lesznek a kedvenc időtöltéseim. Elővettem a telefonom, és írtam Carternek.

Én:

Hát... nem tudom, ti, fiúk mit élveztek annyira a bulikban.

J. Carter:

Bulizol?

Én:

Aha.

J. Carter:

Ittál is?

Én:

Kicsit.

J. Carter:

...légy óvatos! Én tudom a legjobban, hogy tudsz vigyázni magadra, de még sosem ittál ezelőtt. Senkitől ne fogadj el bontott italt, és sehol ne hagyd ott az italodat!

Én:

Jól van, anya!

J. Carter:

Komolyan beszélek, Piroska. Légy óvatos!

Jót mosolyogtam a becenéven. Híres voltam arról, hogy könnyen elpirulok.

Én:

Az leszek. Máris hiányoztok.

J. Carter:

Te is nekünk. Hérvégére mindenki a bázison maradt, a távozásod túlságosan felzaklatta a társaságot.

Én:

Ezt azért kétlem. Szerintem most épp randizol valahol, és már kezdesz is elfelejteni.

Órákon át SMS-eztünk. A társaság igencsak megritkult, mire Breanna megtalált.

– Harper! Mit csinálsz idekint egyedül? Órák óta kereslek!

– Ne haragudj! Azt hiszem, nekem nem megy olyan jól ez a bulizás, mint neked.

Sértett szisszenéssel leült a mellettem lévő székre.

– Majd belejössz. Minél több embert megismersz, annál jobban fogod érezni magad. Beszélgettél valakivel?

A fejemet ráztam.

– Miután elváltunk, csak Drew-t láttam, meg egy másik srácot.

– Tele volt a ház pasival, és te összesen azt a kettőt vetted észre az utóbbi pár órában?

– Nem úgy... az a másik csak... talán feltűnőbb volt.

Nem csak, mert olyan néven szólított, amivel egész életemben együtt éltem, és amit gyűlöltem, hanem mert messze ő volt a leghelyesebb srác, akit valaha láttam. Tipikus rosszfűs kinézete volt, amivel láthatóan ő maga is tisztában volt.

– Valóban? Na és, ki az a rejtélyes fiú?

– Nem igazán rejtélyes – nevettem. – Fél óra alatt három különböző csajjal láttam. Ráadásul elég nagy seggfej is volt.

Jó, nem volt kifejezetten bunkó, de nem tetszett a fellengzős stílusa.

– Úgy hangzik, mint aki pont hozzám való!

Döbrent arccal néztem Breannára.

– Viccelek, Harper! Csak viccelek! Jézusom, még a viccet sem érted? Amúgy meg én is összekattantam ma este pár pasival, csak nem fél, hanem négy óra alatt – mondta nevetve, majd felállt, és felém nyújtotta kezét: – Na, gyere, mostanra szinte mindenki hazament.

– Visszamegyünk a koliba?

– Dehogy megyünk! Nem vezetek, ha az elmúlt három órában ittam. Ez szabály.

– Akkor hová megyünk?

– Először megkeressük a bátyámat, aztán elfoglaljuk a szobáját.

– Mi van? Nem! Én nem alszom a szobájában.

– Nyugi, Harp, csak te meg én leszünk ott. Az ilyen bulik után mindig enyém a szobája – erősködött Breanna, miközben az udvaron keresztül az ajtó felé ráncigált.

Nyöszörögve próbáltam lépést tartani vele, de útközben még a papucsomból is majdnem kiléptem.

– KIRÁÁÁÁÁÁÁLY! Bree és a friss hús itt alszik!

Bree már ott állt Drew és egy ismeretlen fiú mellett, akik feles poharakat töltöttek tele piával, miközben vigyorogva bámulták a mellemet.

– Lám-lám, kit látnak szemeim. Csak nem a hercegnő?

Az egész testem megfeszült, és szigorú tekintettel néztem, ahogy a hang tulajdonosa felém közelített. A szememet összeszűkítettem, és mosolyt erőltettem az arcomra.

– Alig ismertelek meg így, hogy nem legyeskedik körülöttem valami picca.

Drew és a másik srác jót röhögött ezen.

Ő a fülemhez hajolt, és nyersen azt suttogta:

– Szeretnél változtatni ezen? Elbírnék még párral ma éjjel.

Aj, csak ne lett volna olyan vonzó! Egész testem beleremegett a közelségébe. Elhúzódtam tőle, és a legártatlanabb arckifejezéssel csak annyit mondtam:

– Sajnálom, de nekem még egy nyamvadt szifiliszem sincs, úgy-hogy szerintem nem vagyok az eseted.

Drew majdnem megfulladt a röhögéstől, Breanna pedig a pultra köpte az utolsó korty italát. Némi prüszkölés és fuldoklás után Breannának végre sikerült kinyögnie egy mondatot:

– Chase, tartsd magad távol a szobatársamtól! Minden srácnak megmondtam, hogy ő tiltott gyümölcs.

Végre levettem a szemem a fiúról, és Bree felé fordultam:

– Te ismered őt?

Mindenki hatalmas nevetésben tört ki, kivéve a mellettem álló fiút. Ő csak bámult felhúzott szemöldökkel és résnyire nyitott szájjal. Nem volt hozzászokva ahhoz, hogy a lányok lekoptassák.

– Legalábbis szeretném azt hinni, hogy ismerem. Ő a bátyám.

Ne! Basszus! Az arcom azonnal lángolni kezdett, és hátraléptem. Utólag belegondolva, rá kellett volna jönnöm. Ugyanaz a szőke haj, kék szem, és ugyanaz a gyilkos mosoly.

– Várjunk csak, Harper, rá mondtad, hogy egy seggfej?

Elkerekedett szemmel bámultam a padlót.

– Azt mondtad rám, hogy seggfej vagyok? – szólta Chase nevetve, majd a pulthoz fordult. – Most meg gyakorlatilag lehímringyózott!

– Beszélj rendesen a barátaimmal, Chase! – kiáltott fel Breanna, mielőtt lehúzott még egy felest, majd ököllel jó nagyot csapott a bátyja karjába, aki persze az egészből semmit nem érzett.

Se szó, se beszéd, újra kimentem az udvar sötét sarkában lévő székembe, és nem is jöttem vissza, amíg a zene el nem hallgatott. Soha nem engedtem, hogy a fiúk beszéljanak nekem, de amiatt szörnyen éreztem magam, amiért pont az új szobatársam bátyjával voltam olyan kemény. Arról nem is beszélve, hogy az ő házában voltunk, és az ő szobájában terveztünk aludni. A térdeimre könyököltem, és az arcomat a kezembe temetve morogtam magamra. Bár maradtam volna inkább csendben. Mintha csak tudta volna, hogy rá gondolok, Chase ledobta magát a mellettem lévő székre. Levette az egyik kezemet az arcomról, hogy egyenesen a sötétkék szeméibe nézzek.

– Csak nem bujkálsz?

Már megint azzal a hülye, szexi vigyorával nézett rám.

– Ennyire nyilvánvaló?

Körbenézett az üres udvaron, majd újra rám pillantott.

– Kicsit. – Hosszú lábait kinyújtva elterült a székben. – Azt mondd meg nekem, hogy egy hozzád hasonló hercegnő mit keres a bulimon?

Kirázott a hideg a hercegnőtől, és alig bírtam türtőztetni magam.

– Nem tudom, mire gondolsz, de meghívtak.

A válasz kicsit nyersebbre sikerült, mint terveztem, de eszemben sem volt elnézést kérni miatta.

Chase arcáról eltűnt a vigyor, és hirtelen inkább dühösnek tűnt.

– Nem kell meghívás ahhoz, hogy elmenj egy buliba, de ha nem vetted volna észre, ide nem igazán illesz, *Hercegnő* – vágta hozzám megvetően.

Jól hallhatóan tátottam el a számat, de villámgyorsan becsuktam. Igaza volt, nem illetem oda. De akkor is, most komolyan, képes volt ezt mondani? Bunkó. Az én beszélásaimon legalább érezni lehetett a szarkazmust.

– Ha undorítónak találod, ahogy élünk, akkor legközelebb maradj inkább az iskolában.

Ezután felpattant, egy utolsó pillantást vetett rám, majd hátat fordított.

Fantasztikus. Alig egy napja vagyok Kaliforniában, és máris remekül alakulnak a dolgok.

– Chase!

Megtorpant.

– Sajnálom, rosszul reagáltam.

Megfordult, és a fejét oldalra billentve zavartan nézett rám. Mivel láthatóan várt még valamire, folytattam:

– Úgy neveltek, hogy senkivel szemben ne hagyjam magam, de amit rád mondtam, az tényleg túl sok volt, úgyhogy bocsánatot kérek. Nem ismerlek, nem kellett volna egyből leírnom téged.

Apró nevetés után mosolyra görbült a szája, majd megrázta a fejét. Még mindig zavartság sugárzott a szeméből, de a pillanatnyi döbbenet után végül elindult, és eltűnt a ház fala mögött.

Éreztem, hogy hosszú lesz még ez az éjszaka. Ha tudtam volna, merre induljak, visszamegyek a campusra.

– Haarrrrpppeeeerrrr! – Megfordultam, és láttam, hogy Breanna csörtet ki a hátsó ajtón. – Gyere be, már mindenki elment!

Ahogy odaértem hozzá, belém karolt, és bevezetett a nappaliba.

– Mondd csak, csókolóztál végül valakivel? – nézett rám felemelt szemöldökkel, mint akinek neheze érik magára erőltetni ezt az arckifejezést.

– Nem – motyogtam.

A srác, akivel korábban együtt iszogatót, kiordított a konyhából:

– Ezen segíthetek!

A fejemet ráztam, és épp válaszoltam volna, amikor Bree átvette a szót.

– Nem, nem, nem és nem! Megmondtam, hogy ő tiltott gyümölcs!

– Ne csináld már, Bree, mégis miért?

Bree előrehajolt, és félhangosan annyit mondott:

– Azért, mert ő *érintetlen*. Tökéletesen érintetlen.

Leesett az állam, és elkaptam a csuklóját, miközben ő megpróbálta az ujját a számhoz tenni.

– Breanna!

A szája felé fordítottam a kezét, mire a saját szája elé tette az ujját.

– Shh! Harper, ne mondd el nekik!

De már késő volt. Ott álltam teljesen megalázva. Haragudni akartam rá, de a lábán is alig állt. Tudtam, hogy másnap semmire nem fog emlékezni. Mikor felnéztem, négy fiút láttam. Elkerekedett szemmel bámultak rám, majd hatalmas nevetésben törtek ki. Arra gondoltam, bárcsak megölne valaki. Most azonnal. Vagy először inkább tűnjek el innen, aztán jöhet a halál.

Az egyik mindedig ismeretlen srác a könnyeit törölgetve megszólalt:

– Te jó ég! Hercegnő, ez komoly?

Óriási örömmel nyugtáztam, hogy mindenki megjegyezte a kedvenc becenevemet. Lehet, a homlokomra volt írva, hogy *Ragasszatok rám valami gúnynevet?* Megszólalni sem tudtam, mert elszorult a torokom, és úgy éreztem, hogy sok év után először elsírom magam. Kiszabadítottam a karomat a Breannáéból, és a bejárati ajtó felé indultam. Ki akartam menni, és megkeresni a campust. Megtorpantam, mert Chase elállta a kifelé vezető utat. Ő volt az egyetlen, aki nem nevetett. Összeszorított szájjal állt, és a szemei szikrát szórtak a hűgára.

– Kérlek, menj arrébb!

Megmozdult, de nem azért, hogy utat adjon. Megragadta a vállamat, és visszafordított a nappali felé. Mit csinál? Minden erőmmel próbáltam az ellenkező irányba menni.

– Ne nyúlj hozzám! – sziszegtem.

– Bízz bennem! – morogta a fülembe, miközben elmentünk a srácok mellett, akik még mindig Bree elszólásán röhögtek.

Amikor átértünk egy ismeretlen folyosóra, az egyik fiú utánam ordított a konyhából:

– Chase majd segít a gondodon, Hercegnő!

A beszólására ismét hangos nevetésben törtek ki.

Chase megtorpant, káromkodott egyet, majd ismét megindult előre. A folyosó végén megállt egy ajtó előtt, előhúzott egy kulcsot, kinyitotta az ajtót, és belökött a szobába. Felkapcsolta a villanyt. Egy hálósobában voltunk. Erre aztán még erősebben próbáltam kiszabadulni a szorításából. Ha csak egy kicsit felé tudtam volna fordulni, fél pillanat alatt a padlóra küldöm, de olyan erősen fogott, hogy mozdulni sem bírtam.

– Ne csináld! Engedj el!

– Addig nem, amíg rám akarsz támadni!

Megálltam, és minden izmommat megfeszítve vártam. Egy percbe is beletelt, mire elengedte a karomat. Amikor végre kiszabadultam, megfordultam, és elhárítottam tőle.

– Nyugalom, Hercegnő! – A hangja teljesen közönyös volt. – Nem bántalak.

– Nagyon örülnék, ha nem szólítanál így többet – morogtam rá fogcsikorgatva.

Szavaimra a szemét forgatta, majd kihúzott egy fiókot, kivett belőle egy kosaras rövidnadrágot, hozzám vágta, és elindult kifelé.

– Vedd fel! Mindjárt visszajövök.

– Miért?

– Abban a szoknyában akarsz aludni? – Ajkába harapva a lábaimat bámulta. – Engem nem zavarna, de szerintem jobb lenne valami kényelmesebb.

– Breanna azt mondta, vele alszom. Ha mégsem, akkor inkább visszamegyek a koliba.

– Breannát ismerve, ő ma a fürdőben alszik. Kapsz egy percet, hogy átöltözz, mindjárt jövök.

– Nem alszom itt veled!

– Oké, figyelj! Jól nézel ki, és ez már önmagában elég lenne ahhoz, hogy a többiek le se akadjanak rólad. De ráadásul éles a nyelved, és még aranyos is vagy. Mindez együtt nagyon vonzó kombináció. Hidd el nekem, azok ott kint mindenre képesek lennének, hogy változtassanak azon, amit ma megtudtak rólad. Ha nem bánod, inkább teszek róla, hogy ez ne történjen meg.

Becsapta maga mögött az ajtót, majd néhány pillanat múlva hallottam, ahogy üvöltözik a többi sráccal, Breannával pedig közli, hogy az est hátralévő részében csináljon, amit akar. Én meg csak álltam ott a rövidnadrágjában és Bree spagettipántos felsőjében, amikor visszajött, és bezárta az ajtót.

– Ez nem volt szép, ő a testvéred. Neki is itt kellene lennie.

Hitetlenkedve nézett rám.

– Ez komoly? Még véded őt azok után, amit odakint mondott?

Vállat vontam, és leraktam a szoknyámat egy székre. Háttal állva próbáltam elrejtetni, hogy teljesen elvörösödtem.

– Részeg. Fel sem fogta, mit beszél.

– Ez nem mentség – mondta lágy hangon, miközben lehúzta a takarót az ágyról. – Na, gyere, Harper, búj be!

Az egész testem beleremegett, ahogy kimondta a nevem. Össze kellett szednem magam, hogy ne bámuljam a meztelen felsőtestét, amikor bemásztam az ágyába. Egyetlen apró pillantást vetettem izmos mellkasára és kidolgozott hasára, de már attól is majd kiugrott a szívem. Lekapcsolta a villanyt, aztán hirtelen éreztem, ahogy a súlyától lesüpped az ágy. Azonnal felpattantam.

– Te meg mit művelsz?

– Hogy érted?

– Nem fekhetsz ide mellém!

Felnevetett.

– Ez az én ágyam, úgyhogy szerintem azt csinálom, amit akarok.

Tudtam, hogy nem lát, de én akkor is felé néztem. Lelőktem magamról a takarót, majd fogtam egy párnát, és letelepedtem a padlóra.

– Gyere vissza az ágyba, Hercegnő!

A hideg is kirázott a név hallatán, de nem szóltam semmit. Éreztem a tekintetét a hátamon, majd egy örökkévalósággal később halottam, amint sóhajt egy nagyot, és megmozdul az ágy. Jól jött volna egy takaró, de túl büszke voltam kérni. A következő pillanatban a levegőbe emelkedtem.

– Úristen! Tegyel le!

Ledobott az ágyra, és átmászott rajtam.

– Chase, ne csináld!

– Nyugi, végig az én oldalamon maradok! Párnát is tehetünk ketőnk közé, ha attól jobban érzed magad – kuncogott.

Mordultam egyet, és az ágy szélére másztam. Nem aludtam még egy ágyban fiúval, és már a puszta tényről, hogy egy pasi fekszik tőlem pár centire, úgy reszkettem, mint a nyárfalevél.

– Esküszöm, ha csak egy ujjal is hozzám érsz, levágom a töködet!

Chase párnába temette az arcát, hogy elfojtsa a kacagását.

– Te jó ég! Hercegnő, te vagy az új kedvencem!

– Nem viccelek.

Még mindig remegett a teste a nevetéstől, amikor közelebb húzó-
dott hozzám, és az ujjaival végigsimított a karomon.

– Egy nap könyörögni fogsz, hogy érintselek meg.

Nem tudom az öröm vagy az undor miatt borzongtam-e meg, de
rámordultam, és odébb löktem a kezét.

– Komolyan beszélek, Chase. Én nem vagyok olyan, mint azok a
lányok, akikkel ma este láttalak.

– Az nem kifejezés. – Azzal visszagurult a saját oldalára, és felsó-
hajtott. – Aludj egyet, Hercegnő, reggel találkozunk.

➤ 2 ➤

MÁSNAP REGGEL valami nehezét éreztem magamon, mire a szemeim azonnal kipattantak. Lepillantva egy tetoválást láttam, amely izmos alkarban végződve ölelte át a csípőmet. A lélegzetem is elállt, amikor eszembe jutott, hogy az éjszakát Chase ágyában töltöttem. Kiszabadítottam magam az ölelésből, és olyan gyorsan pattantam fel az ágyból, hogy beleszédültem. A szívem megint hevesebben vert, amikor megláttam Chase meztelen felsőtestét. Mindkét karját egészen a válláig tetoválások borították, és én legszívesebben felfedezőútra küldtem volna az ujjaimat a tetoválásai mentén, majd végig a kidolgozott mellkasán és hasán. Minek tagadjam, fantasztikusan nézett ki.

Chase hirtelen hangos szitkozódás közepette felült, és csak pár pillanat után esett le neki, hogy ki is vagyok.

– Jesszus, Hercegnő, a szívbajt hozod rám! Egy percre azt hittem, hogy csak van nálam.

Azzal visszadőlt a párnájára, és az arcát dörzsölte.

Ettől a kijelentéstől azonnal visszazuhanтам a valóságba.

– Chase?

– Hmm?

– Talán még nem tűnt fel, de *én is* lány vagyok.

Elvette a kezét az arcától, és morcosan végignézett rajtam. Teljesen vörös voltam, mire újra a szemembe nézett.

– Hidd el, tegnap észrevettem.

Kérdő tekintetemet látva folytatta:

– Azt hittem, megengedtem egy csajnak, hogy itt maradjon éjszaka.

– Mi...?

– Valakinek, akivel lefeküdtem, érted, Hercegnő? Azt hittem, megvolt egy csaj, aztán engedtem, hogy itt aludjon.

– Ó!

Felnevetett.

– Elnézést, ez már túl sok az ártatlan kis lelkednek, ugye?

– Nem, csak nem értem, hogy abban mi a rossz.

Hatalmas sóhajtás közepette felkönyökölt, és egyenesen a szemembe nézett.

– A csajok, akiket megdugok, nem jöhetnek be a szobámba, pláne nem alhatnak itt. Ez a hely csak az enyém, és nem fogok osztozni rajta senkivel.

– Szóval, szeretkezel a lányokkal, aztán elküldöd őket?

Azt már meg sem mertem kérdezni, hogy *hol* fekszik le velük.

– Nem, én *megdugom* a csajokat... és aztán elküldöm őket.

A fejemet rázva elindultam az ajtó felé.

– Te egy állat vagy!

Erőltetetten felnevetett, és nézte, ahogy kimegyek a szobából.

Ahogy kiértem a nappaliba, megláttam Breannát és a ház egyik lakóját a konyhaasztalnál. Amikor észrevettek, azonnal abbahagyták

a beszélgetést. Nem hittem volna, hogy érezhetem magam még kíno-
sabban, mint tegnap.

Bree félenken nézett rám, majd felállt a székből, és a nappali felé
húzott.

– Harper, én úgy sajnálom. Brad most mesélte el az egészet. –
A mondat végére a hangja is elcsuklott. – Esküszöm, sosem hoz-
nálak szándékosan kínos helyzetbe. Tudom, hogy még csak most
találkoztunk, de már régóta vártam, hogy együtt lakjunk. El sem
hiszem, hogy rögtön az elején így megbántottalak.

– Nincs semmi baj, tényleg. Biztos voltam benne, hogy fogalmad
sincs, mit beszélsz.

– Ez nem jó így, neked most utálnod kellene!

Bólintottam, és vettem egy pillantást Bradre, aki vigyorogva
bámult.

– Ami azt illeti, nem tervezek többet találkozni ezekkel a srácok-
kal, úgyhogy kár ezen aggódnod – mondtam mosolyogva, hogy
enyhítsem a helyzet súlyosságát.

Tényleg megalázott, de nem voltam haragtartó típus, és ezen nem
most akartam változtatni. Azért jöttem ide, hogy új életet kezdjek,
és bár tegnap öt lépést tettem hátrafelé, továbbra is a legtöbbet akar-
tam kihozni a dologból. Kínos helyzet ide vagy oda, nem volt túl
sok választásom. Vagy padlóra kerülök a tegnaptól, és örökre elbú-
jok az emberek elől, vagy emelt fővel megyek tovább.

Bree még mindig savanyú képet vágott, amitől kezdtem kényel-
metlenül érezni magam.

– Legalább nem tartanak ribancnak.

Ezzel sikerült végre mosolyt csinálni az arcára, sőt, egy apró neve-
tés is elhagyta a száját.

– Te az a „nem adom fel” típus vagy, mi?

– Bizony.

Szorosan magához ölelt, majd visszaindult a kávéjáért, és annyit mondott:

– Legalább hadd vegyek ma neked valami ruhát!

– Nem ellenkezem! De biztos, hogy ma akarsz? Azt hittem, a tegnapi este után nemigen leszel kapható semmire.

– Édesem, vásárlásra *mindig* kapható vagyok. Menj, öltözz át! Felőlem már indulhatunk is.

Chase szobája üres volt, amikor visszamentem. Gyorsan kiléptem a rövidnadrágból, és elővettem a szoknyát. Mielőtt magamra húzhattam volna, az ajtó sarkig kinyílt, és belépett Chase.

– Igazán nagy kár, hogy így rejtegeted a szexi kis tested.

A vörös ötven árnyalatában elpirulva felrántottam a szoknyát, és felé fordultam.

– Ne izgulj, láttam már ilyet!

A fejét oldalra billentette, és felhúzta szemöldökét, ami így eltűnt bozontos szőke haja alatt.

– Persze ettől még szívesen megnézném a tiédet is.

– Azt szeretném én látni! – mondtam, miközben kifelé toltam az ajtón.

– Ez felkérés volt?

– Álmaidban.

Megragadta a csuklómat, a mellkasához húzott, és az orrával végigsimított az államon.

– Eljön még az a nap, Hercegnő! Meglátod!

– Soha nem leszek olyan elkeseredett, hogy ilyet kérjek tőled – vágtam vissza szigorú arccal.

Oké, ez nem volt igaz. Már attól kapkodva vettem a levegőt, ahogy izmos teste az enyémhez simul.

Lassan elmosolyodott. Nagyon szexi volt az a mosoly.

– Meglátjuk.

BREANNA ÉS ÉN elterültünk az ágyunkban, miután egy feledhetetlen, hatórás plázázást követően visszatértünk a koliszobánkba. Minden úgy történt, ahogy megbeszéltük: az összes ruhámat Bree választotta ki, az egyiket pedig ki is fizette. A vásárlás után kicsit bántam, hogy mennyi pénzt elköltöttem, de végül is vettem tizenöt pólót, négy farmert, néhány extrarövid sortot és szoknyát, három csinos és rendkívül szexi ruhát és öt cipőt. Amikor ezzel megvoltunk, átmentünk a Victoria's Secretbe, és én vörös fejjel vártam, hogy Breanna kiválassza az új fehérneműimet, melltartóimat és hálóingemet. Utolsó állomásunk a Sephora volt, ahol gyakorlatilag egy szekrényre való sminkcuccot vettem. Bree megígérte, hogy mindent megtanít használni is. És mindezt mennyiért? Szerintem egész jól megúsztam. A Parancsnok eddigi életem során összesen egy dolgot engedett meg, dolgozhattam a bázison lévő egyik katonai boltban. A korombeli gyerekek általában nem dolgozhattak, de én kivételes helyzetemnek köszönhetően már tizenkét éves koromtól dolgoztam, és az utolsó vasat is félretettem.

– Hulla vagyok.

– De megérte! Végre készen állsz az egyetemi életre.

Felpillantottam a régi ruháimmal teletömött szemeteszsákokra, visszajtettem a fejem a párnámra, és jót nevettem.

– Azt hiszem, igazad van.

– Már csak meg kell tanulnod otthonosan mozogni a helyes pasik között, és nyert ügyed van. Milyenekre buksz?

Pont olyanokra, mint a bátyád.

– Nem tudom.

– Nincs semmi, ami tutira bejön? Hajszín, szemszín, bőrszín? Sportoló, kocka, zenész?

Izmos szőrfös, bozontos szőke haj, varázslatos kék szemek, lélegzetelállító mosoly, és hozzá egy kis tetoválás. Ebből kérnék egyet!

– Nem, nincs semmi konkrét.

A tetkóinak már a gondolatára az ajkamba haraptam, és arról fantáziáltam, ahogy az ujjaimmal végigjárom azokat. Tipikusan az a fiú volt, akit a Parancsnok gyűlölne, így természetes, hogy ennyire vonzott.

– Te, Bree.

– Igen?

– Van pár dolog, amit egy ideje meg szeretnék te... Tudod mit, felejtse el!

Bree azonnal feltérdelt az ágyán.

– Dehogy felejtsem! Most már tessék elmondani! Mit szeretnél megtenni?

– Tulajdonképpen sok mindent, de nem lenne jó ötlet mindet egyszerre. Talán apránként kellene, hogy legyen időm átgondolni.

– Ki vele, Harper!

Sóhajtottam, és a falnak dőltem.

– Szeretnék piercingeket.

– Pff, hát ennél valami izgibbre számítottam.

Várható volt, hogy ez nem nagyon nyűgözi le, hiszen mindkét fülében volt négy piercing.

Rosszallóan néztem rá.

– Jó, oké! Milyen piercinget szeretnél?

– Nem tudom, hogy hívják ezeket, de ide és ide akarok – mutatam a felső ajkam fölé és a fülemre.

– Hát, ez nagyon cuki. A száj fölöttit monroe-nak hívják, a fülben lévő pedig tragusnak. Egyébként én is szeretnék piercinget a számhoz. Nem csináltatjuk meg együtt?

A földet bámultam, és csak egy másodpercre pillantottam fel rá.

– Nem mehetnénk esetleg... most? Tizennyolc éven át soha nem tehettem, amit akarok, egy kicsit türelmetlen vagyok.

– Egyre biztosabb vagyok benne, hogy mi ketten a legjobb barátok leszünk.

Minden további nélkül felpattant, és az ajtó felé indult. Gondoltam, ez azt jelenti, hogy megyünk.

Nagyon örültem, hogy Bree ilyen jól ismeri a környéket. Egyenesen egy tetoválószalomhoz vitt, ahol néhány szót váltottunk a piercerrel, és pillanatokkal később már a katalógust bújtuk. Minden nagyon gyorsan történt, így időm sem volt azon elmélkedni, hogy ez mennyire jó ötlet. Magam is meglepődtem, hogy egyáltalán nem izgultam egészen addig, amíg be nem ültem a székbe, és a piercer meg nem jelölte a szúrások helyét.

– Úristen, Breanna, add a kezed!

Breanna felnevetett, és odasétált hozzám.

– Ne röhögj, mert ezután te jössz.

Ettől egyből csendben maradt.

– Most akkor nagy levegő – szölt a piercer –, és kifúj.

Berakta a piercinget a fülembe, aztán elővett egy másik csomagot, és rákészült a szám fölötti részre.

– Megint nagy levegő... és kifúj.

Könnybe lábadtak a szemeim, de már végeztünk is. A tükörbe néztem, és széles mosollyal nyugtáztam a látványt. Máris imádtam az új piercingjeimet.

– Nagyon jól állnak! Jajj, most már izgulok az enyém miatt!

Végül Bree is kért egy tragust is, így mindketten két piercinget kaptunk, csak ő a piercer javaslatára az alsó ajka alá kérte a másikat.

Tíz perc sem telt bele, és már kész is volt. Hamar megbánta, hogy kinevetett, mert az utolsó pillanatban úgy megszorította a kezemet, hogy azt hittem, többet vissza se áll benne a keringés. Fizettünk, és már rohantunk is a kocsihoz, ahol indulás előtt alaposan szemügyre vettük magunkat a napellenzők tükreiben.

– A szüleid nem lesznek mérgesek?

– Dehogyan! Láttad a bátyámat, nem? A szüleimnek kifejezetten tetszenek a tetoválásai, úgyhogy tutira ez sem fogja zavarni őket. Szerintem amúgy, ha akarnám, se tudnám kihozni őket a sodruk-ból – mondta nevetve. – De ha jól sejtem, nálatok apuci ideges lesz.

– Ne is mondd! Szerintem azonnal megpróbálná kitépni őket. Hála az égnek, tíz hónapig haza sem megyek.

– Tíz hónapig? Mi lesz veled a téli szünetben?

Vállat vontam.

– Maradok itt. Nem lesz sokkal másabb, mint otthon lenne. Akkor sem beszélünk túl sokat, ha egy házban vagyunk.

– Harper, azt hiszem, tied lehetett a világ legnyomasztóbb gyerekkora.

– Azért nem. Illetve, én nem ismertem másmilyet. Pár héttel ezelőttig azt hittem, teljesen normális volt. Aztán e-mailezni kezdtem veled. – Ideje lesz kevesebbet beszélnem a múltamról, mert mindenki teljesen kiakad tőle. – Szóval, akkor... vacsi?

Mosolyogva felém fordult.

– Drágám, te gondolatolvasó vagy. Dobjunk be egy hamburgert, aztán aludjunk ma este nálunk. Majd holnap áthozzuk a cuccomat.

❖ 3 ❖

AZ ORIENTÁCIÓS HÉT tájékoztatói után elkezdődött a tanítás. Az első hét gyorsan elszállt. Breanna és én jó tanárokat fogtunk ki, és szerencsére az órák sem tűntek vészesnek. A Chase házában lakó fiúk közül azóta sem futottam össze senkivel, lévén kerültem őket. Bree persze mindennap velük ebédelt, de én állandóan valami kifogással jöttem. Mostanra untam meg, hogy mindig egyedül eszem a szobában. Nem dicsekedtem vele senkinek, de miután Bree ma reggel elment órára, háromszor öltöttem át, és rengeteget szöszmötöltem a sminkemmel is. Már a gondolattól reszkettem, hogy láthatom Chase-t, de addig volt még pár órám. Szerencsére ma csak egy órám volt, ráadásul az utolsó a héten. Az óráról kilépve már jött is az SMS Breetől, hogy menjek, mert foglalt nekem helyet. Most már nincs visszaút.

- Hát, helló! Mi újság, Hercegnő?
- Hercegnő! Hol voltál eddig?

Keserű nyögéseimet visszafojtva mosolyt erőltettem az arcomra, és leültem Bree mellé. Próbáltam leplezni a csalódottságom, amiért Chase-t nem láttam az asztalnál. Épp azon zsörtölődtem magamban, hogy mekkora időpazarlás volt reggel az a sok készülődés, amikor két kéz nyúlt át fölöttem, majd egy kemény mellkas nyomódott a hátamnak, és valaki a fülembé suttozta:

– Csak nem előlem bujkáltál, kis korhatárosom?

Chase jót nevetett, amikor érezte, hogy megborzongok.

– Miért, hiányoztam neked?

– Persze. Te vagy a kedvencem, nem emlékszel?

Orrával végigsimított a nyakamon, én pedig majdnem ott helyben elolvadtam. Hatalmasat sóhajtottam, és próbáltam távolabb hajolva kikerülni a búvőköréből.

– Kár, mert az enyém nem te vagy.

– Tényleg? – kérdezte, majd ujjával megérintette a karomat, és én azonnal libabőrös lettem.

– Chase! Azonnal ülj le, és szállj le róla!

Ekkor eszméltem rá, hogy mások is vannak körülöttünk. Chase néhány székkel odébb telepedett le, én pedig hálát adtam az égnek, hogy képes vagyok végre újra józanul gondolkodni. Körülnéztem az asztalnál, ahol ott ült még Chase négy lakótársa, aztán két lány, akikről tudtam, hogy Brad és Derek barátnői, meg egy harmadik lány, akit még sosem láttam. Feltűnően bámult engem. Sötét pillantást vettem rá, majd haladtam tovább az asztal többi részén. Chase mellett két srác ült, akik a bulin is ott voltak. A nevükre nem emlékeztem. A túloldalukról viszont egy szürke szempár figyelt. Tekintetemet azonnal a salátámra szegeztem, és elszámoltam ötig, mielőtt a szemem sarkából vissza mertem pillantani. A srác éppen Chase-szel beszélgetett. Megemeltem a fejem, hogy

jobban lássam. Rövid haja volt, kedves mosolya, és az arcán apró gödröcskék jelentek meg, amikor felnevetett. A hangja betöltötte a teret. Chase-nél valamivel erősebb testalkatú volt, és a mellkasára feszülő pólóból jól látszott, milyen izmos. Uramatyám, és én még azt hittem, hogy Chase a világ legjobb pasija! Ez a srác egyszerűen... húha.

– Csak nem valami érdekeset látsz? – kérdezte Bree hozzám hajolva.

– Mi? Nem.

– Na, persze. Nyilván ezért harapod mindjárt véresre a szád. Megint téged néz!

Azonnal felkaptam a fejem, a titokzatos srác pedig rám mosolygott, amikor a tekintetünk találkozott. Éreztem, hogy az arcom égni kezd. Erőt vettem magamon, és visszahajoltam Breehez.

– Honnan tudod, hogy nem téged néz?

– Hah! Tudtam, hogy őt bámulod! – mosolygott Bree, majd hatalmasat harapott a hamburgerébe.

– Hát, ez aztán nőies!

Bree néhány pillanatig küzdött a szájába erőszakolt hatalmas falattal, mire meg tudott szólalni.

– Csak irigykedsz, mert te nem ilyet vettél.

A salátámra pillantottam, és fintorogtam. Olyan ideges voltam, hogy egy falat sem ment le a torkomon.

– Tudod, hogy hívják? – suttogtam Bree felé.

Mielőtt válaszolhatott volna, Drew közbevágott.

– Szóval, Hercegnő, hogyhogy nem láttunk mostanában? Eltelt vagy két hét! Hát már nem is szeretsz?

Nevettem, és a szememet forgattam.

– Miért? Már le is eresztett a barátnőd?

Mindenki hatalmas nevetésben tört ki, Derek pedig Drew hátát veregette, miközben ő azon küzdött, nehogy szétspriccelje az italát a száján és az orrán keresztül. Pár srác poénkodni kezdett „guminő Mindyvel”, én pedig megnyugodtam, hogy végre másra terelődött a szó.

Bree újra hozzám hajolt, és a fülembé súgott.

– Brandonnak hívják, és ő is a srácokkal lakik. Csak a múltkori bulin nem volt ott.

– Szóval, ismered?

Rettentően oda akartam nézni, de féltem, hogy megint rajtakap.

– Nem annyira. Még csak harmadéves, és tavaly a koliban lakott.

A héten láttam először az egyik ebédnél.

– Mi az, hogy *csak* harmadéves?

– A többiek negyedikesek.

– Értem. – Breere néztem, és a szememmel Brandon felé mutat-
tam. – Van vele valami terved?

Rám mosolygott, meglökött a könyökével, majd visszaült.

– Már kinéztem pár másik srácot a koliból.

Bólintottam, és eszembe jutottak a héten említett fiúk, akik a koliban laktak, és akikkel egy órára járt. A nevemet hallottam, és felnéztem. Chase villája félúton megállt, a szája tátva maradt, és a szemeivel szinte lyukat égetett Brandonba, aki az egyik szemben ülő sráccal beszélgetett. Ezek szerint rólam. Chase láthatóan úgy egymilliószor megölte Brandont gondolatban, majd a tekintetét rám szegezte, és az arca azonnal kisimult. Aprót biccentett felém, és folytatta az evést.

– Este buli, jöttök lányok?

Bree fújtatott egyet.

– Zach, ezt most komolyan kérdezed? Volt már olyan, hogy én ne mentem volna?

– Hercegnő?

Bree helyettem is válaszolt.

– Hát persze hogy jön. – Majd hozzám fordulva azt suttogta:

– Ez most nem olyan lesz, mint a múltkori. Húszan sem leszünk. A nagy bulik péntek estéenként vannak.

– Ám legyen – morogtam.

– Alig várom, hogy megint az ágyamban aludj, kis korhatárosom.

Keményen Chase-re néztem, és előtött a forróság. Ő oldalra bilentett fejjel és felhúzott szemöldökkel Brandonra meredt. Éreztem a kihívást a tekintetében.

– Kösz, de inkább alszom Drew guminőjével.

Rám nézett. Összeszűkülte szemmel álltam a pillantását. Sajnos, megnehezítette a dolgomat, hogy csak arra tudtam gondolni, milyen lehet a szája íze. Mielőtt nagyon elkalandozhattam volna, a lány, aki korábban engem bámult, felpattant, és Chase ölébe ült, majd a nyakába csókolt, és végignyalt az állán. Chase egyből megragadta a lány csípőjét, de a szemét egy pillanatra sem vette le rólam.

– Én szívesen alszom az ágyadban, Chase!

Mézsmázos hangjától majdnem elhánytam magam. Szerintem én már ötévesen is értelmesebb hangokat adtam ki.

A lány az ajkához fordította Chase száját, én pedig Brandon felé fordultam. Ekkor vettem észre, hogy engem néz. Egyáltalán nem éreztem magam kényelmetlenül a pillantásától, sőt... tarthatott volna tovább is. Egész nap elnézegettem volna. Eddig soha nem éreztem semmit egyetlen fiú iránt sem, most meg csak kapkodtam a fejem Brandon és Chase között. Egyikbe a gyomrom is beleremegett,

a másiktól pedig forró bizsergés futott át a testemen. Kis híján hangosan felnevettem, amikor arra gondoltam, mekkora hülyeség akár csak gondolni is Chase-re. Ezt a rajta csüngő lány is jól mutatta. Brandonról viszont semmit nem tudtam. Azon a nevetésen kívül a hangját sem hallottam még. Tiszta hülye vagyok: az egyik srác egy igazi strici, a másikkal pedig még egyetlen szót sem beszéltem.

Elköszöntem mindenkitől, felvettem a táskámat, és épp elindultam, amikor egy mély hang a nevemen szólított. Nem álltam meg, csak hátrapillantottam. Láttam, ahogy Brandon az asztalt megke-
rülve felém igyekszik, miközben Chase a barna csaj fejét odébb tolva bámul minket, a csaj pedig, mit sem zavartatva magát, tovább csókolgatja Chase nyakát.

A fiú utolért, kezet nyújtott, és így szólt:

– Még nem találkoztunk, Brandon Taylor vagyok.

Szent isten, ezzel a hanggal a leghidegebb téli éjszakán is felmelegítene.

– Harper Jackson, nagyon örülök.

Mosolyogva tartotta nekem az ajtót.

– Én is nagyon örülök. Úgy tűnt, a többieket jól ismered, mi viszont most találkozunk először. Ha jól tudom, Bree szobatársa vagy, igaz?

– Hát... igen, az vagyok, de a fiúkat nem ismerem túl jól. Ezelőtt összesen talán tíz percet, ha beszéltem velük.

– Tényleg? – A szája mosolyra görbült. – Akkor hamar mély benyomást teszel az emberre.

– Hát, az biztos, hogy örökre megjegyezték maguknak – motyogtam.

Csodálkozva nézett rám, de én a fejemet ráztam, úgyhogy nem feszegette tovább a dolgot. Megálltunk, mivel a kolihoz másik út

vezetett, mint amerre ő ment a következő órájára. Felé fordultam, és mielőtt a szemébe néztem volna, szégyentelenül végignéztem koptatott farmerén, keskeny csípőjén és szűk, fekete pólóján. Séta közben észre sem vettem, milyen magas. Most láttam csak, hogy legalább harminc centi van köztünk. Magassága és izmos teste arra csábított, hogy a karjai közé bújjak. Úgy tűnt, tökéletesen passzolnék oda. Láttam, hogy ő is végigmér lassan azokkal a füstös szemekkel, és zavaromban az ajkamba haraptam. Egyáltalán nem éreztem magam húsnak, mint amikor a buliban lévő fiúk bámultak. Inkább gyönyörűnek éreztem magam, és beleremegtem abba, ahogy rám nézett. *Beleremegsz abba, ahogy rád néz? Szedd össze magad, Harper, egy perce találkoztatok!*

– Gyere, korhatáros!

Chase a karomnál fogva megragadott, és próbált elrángigálni.

– Hagyd abba, Chase! – Kiszabadítottam a karomat, és dühösen ránéztem. – Mi a franc bajod van?

– Te és Bree velem jöttök a házba, de előtte össze kell pakolnod a hétvégére, úgyhogy haladjunk!

Megint felém nyúlt, de ezúttal elrántottam a kezem.

– Milyen hétvégére?

– Hétvégén nálam lesztek, menj pakolni!

Mérgesen ránéztem, aztán Brandon felé fordultam.

– Oké, várj egy kicsit!

– Harper!

– Menjél, Chase, mindjárt megyek én is! Találkozunk a szobában, addig keresd meg Breet!

Egy tapodtat sem mozdult a hátam mögül, úgyhogy felsóhajtottam, és idétlen mosollyal Brandonra néztem.

– Ne haragudj, úgy tűnik, mennem kell. Este találkozunk?

Értelmetlen kérdés volt, hiszen ő is ott lakott.

Szexi mosoly jelent meg az arcán, és megsimította a karomat.

– Igen, este.

Szúrós tekintettel Chase felé biccentett, majd sarkon fordult, és elsétált.

Megkerültem Chase-t, és elindultam. Egész úton rá sem néztem. Az ajtóból figyelte, ahogy Bree és én bepakolunk a hétvégére, ami kifejezetten zavaró volt, mert így nem tudtam kikérni Bree tanácsát, hogy milyen ruhákat vigyek. Bedobáltam pár ruhát, amikért nagyon odavolt a plázában, néhány fehérneműt, alvós nadrágot, sminket és a piperéimet, és közben egy szót sem szóltam Chase-hez.

– Miért nem teszed magad hasznossá, és hozod ezt? – szóltam dühösen, ami szemmel láthatólag szórakoztatta.

Mikor elhaladtam mellette, átkarolta a derekamat, és magához húzott. Éreztem a leheletét, ahogy a fülembe súgta:

– Neked bármit, édes.

A szívem gyorsabban kalapált, a lábaim pedig remegni kezdtek. Túl sokáig időztem a karjaiban, és ez neki is feltűnt. A szokásos öntelt vigyora láttán azonnal ellöktem magamtól.

– A francba, Chase, elegendem van belőled!

– Húha! Azt mondtad, hogy „francba”? Mit szólna ehhez apuci?

Jót nevetett, amikor szikrázó tekintettel ránéztem, majd a kocsihoz indultam.

Ahogy a házhoz értünk, Bree telefont kapott valami sráctól, így kettesben maradtam Chase-szel. Nem volt kedvem vele társalogni, úgyhogy felkaptam a távirányítót, és a kanapén elterülve kerestem valamit, ami elterelheti a figyelmem. A lényeg az volt, hogy rá se kelljen néznom. A csatornákat végigböngészve nagyot sóhajtottam.

Semmi érdekeset nem találtam, így végül a híradóra kapcsoltam. A Parancsnok nagyon büszke lett volna rám.

Idegesített a tudat, hogy Chase valahol a szobában van, és engem figyel. Miért bizsereg a bőröm egy ilyen fiútól? A fenébe, még azt sem mondhattam, hogy nem érdekel, mert hogy őszinte legyek, két hete csak ő járt az eszemben. Csakhogy Chase az egyéjszakás kalandjairól volt híres a suliban, és emiatt meg amiket Breetől hallottam róla, egyáltalán nem lett volna szabad vágnom rá. Mindig más lánnyal volt, és az asztalnál történtek is teljesen megszokottnak számítottak nála. Bree szerint négy éve nem volt komoly kapcsolata, mert „az nem az ő világa”. A lányok viszont szemmel láthatóan megtisztelőnek tartották, ha vele lehettek. Csakhogy én nem akartam senki egyéjszakás kalandja lenni.

Chase közben a kanapéhoz sétált, és mialatt én éppen a szívemet próbáltam lecsillapítani, felemelte a lábamat, leült a kanapéra, és lábaimat az ölébe téve kényelembe helyezte magát. Mondani sem kellett neki, hogy mennyire nem bírok magammal a közelében.

– Látom, a húgom máris rossz hatással van rád.

Nem mintha valami mélyenszántó beszélgetést vártam volna, de erre nem számítottam.

– Akarom én tudni, hogy te most miről beszélsz?

– Erről itt.

Felém hajolt, és megérintett az ajkaim fölött. Csak ne lenne ez a hülye bizsergés, valahányszor hozzám ér.

– Miért, nem tetszik?

– Ezt nem mondtam. Rohadt szexi. – Ujjaival lágyan végigsimított az államon, majd önelégült vigyorral visszaült. – Viszont sajnálattal látom, hogy máris hagyod magad rábeszélni mindenféle. Azt hittem, te nem vagy az a könnyen befolyásolható típus.

Leesett az állam. Térdeimet a mellkasomhoz húztam, hogy ne érjen hozzá a lábam.

– Nem mintha rád tartozna, de az én ötletem volt, csak utána derült ki, hogy ő is szeretne ilyet. És természetesen, senki nem tudna rábeszélni olyanra, amit nem akarok. De jó tudni, hogy ilyen remek véleménnyel vagy rólam. – Azzal felpattantam, és otthagytam.

A szobájához indultam, de az ajtaja zárva volt, és bár eszemben sem volt visszamenni hozzá, az ajtó előtt sem akartam ácsorogni, mint valami idióta. Amikor megcsörrent a telefonja, és hallottam, hogy kimegy, visszamentem a kanapéhoz. A fenekem alig érte a párnat, ő már ott állt mellettem, és felém nyújtotta a telefont.

– Téged keresnek.

Összeszorított szájjal állt mellettem, az állkapcsa remegett a szorítástól.

– Ha... halló?

– Bocs, hogy Chase-en keresztül hívlak, de beszélni akartam veled.

A telefonra néztem, és megláttam Brandon nevét. Mosolyogva emeltem vissza a fülemhez, és hátradőltem a kanapén.

– Semmi baj, mi újság?

– Van pár órám az utolsó előadás előtt, nem iszol meg velem addig egy kávét?

Legszívesebben valami olyasmit mondtam volna, hogy *Dehogyanem! Semmi mást nem akarok, csak ülni ott, és órákon át a mosolyod bámulni!*, de erőt vettem magamon, és igyekeztem valami értelmebbet kinyögni.

– De. Hol találkozunk?

Vajon tudja, hogy nekem nincs autóm?

– Már úton vagyok, öt perc múlva a háznál leszek.

– Oké, szia!

Mosolyogva adtam vissza a telefont Chase-nek, aki úgy festett, mint akit most öntöttek nyakon egy vödör jeges vízzel. Visszarohantam Chase szobájához, és dörömbölni kezdtem az ajtón, hogy Bree végre beengedjen.

– Brandon értem jön, és elvisz kávézni! – visítottam örömömben.

– Mindjárt visszahívlak! – Bree lenyomta a telefont, és rám mutatott. – Tudtam!

– Tudtad, hogy felhív?

– Nem, azt tudtam, hogy tetszik neked!

– Ugyan már, Bree, nem is ismerem – gúnyolódtam.

– De szívesen megismernéd, nem?

– Hát, nézz rá! – Eszméletlen helyes volt, a tekintetétől pedig elolvadtam. – És az a mosoly!

– Drágám, te már most odavagy érte!

– Basszus, Bree, nagyon ideges vagyok. Fogalmam sincs, hogyan kell a fiúkkal beszélgetni.

– Chase-szel meg a többi sráccal bezzeg elég jól elbeszélgetsz...

– Igen, de az más, mert tőlük a falra mászok. De Brandontól nem. És ő ráadásul iszonyatosan jól néz ki.

Csak mosolyogtam, amikor Bree a könyökével meglökdösött.

– Próbálgj úgy nézni rá, mint a többi fiúra. Ők is kedvelnek téged. És szerintem már Brandon is alig várja, hogy megismerjen, úgyhogy kár ezen aggódnod.

– Ha te mondd. Hogy nézek ki?

– Jól! Már ebédnél is mondani akartam, hogy vadító vagy.

Magamban azon nevettem, hogy reggel Chase kedvéért öltöztem fel így, most pedig azon izgulok, hogy Brandon kávézni visz. Mit izgulok, baromi ideges vagyok.

– Mi olyan vicces?

Hoppá!

– Semmi.

Nem vette be, úgyhogy kénytelen voltam hazudni.

– Csak az, hogy engem még soha senki nem hívott el, és már attól ideges vagyok, hogy kávézni megyek. Hülyén érzem magam, amiért tizennyolc évesen még sosem randiztam.

– Az az érzésem, hogy ez már nem sokáig lesz így. – Ebben a pillanatban meghallottuk Brandont. – Majd beszélünk, ha visszajöttél!

Mély levegőt vettem, és kimentem elé. Vörösen izzott az arcom, amikor rám mosolygott. Errefelé mindenkinek tökéletes a foga és a mosolya? Szerencsére anyám fogait örököltem, így azok maguktól is úgy álltak, mintha évekig fogszabályzót hordtam volna.

– Kész vagy?

Bólintottam, és lehajtott fejjel próbáltam elrejtetni, hogy már megint elpirultam. Sajnos, ezt is anyámtól örököltem. Követtem Brandont kifelé, és beültem a fekete Jeepbe. Igazi off-road terepjárója volt. Útközben nem igazán tudtam beszélni, mert akkor egyből tele lett volna a hajammal a szám, úgyhogy csendben ültem, amíg meg nem álltunk. Nyitottam volna az ajtót, de megfogta a kezem.

– Várj – utasított mosolyogva, majd kipattant a kocsiból, körbe ment, és kinyitotta nekem az ajtót.

Szexi külső és még úriember is? Elbűvölve mosolyogtam.

– Ó, köszönöm!

– Nincs mit. – Hajamat a fülem mögé simította, és elmosolyodott, ahogy nézett. – Azt hiszem, legközelebb fel kell tennem a tetőt.

Csalódottan és elkerekedett szemmel néztem rá.

– Jaj, nem úgy értem, nem nézel ki rosszul, esküszöm!

Hirtelen nagyon érdekesnek találtam a járdát.

Kezét az állam alá téve felemelte a fejem.

– Harper, sajnálom, ez hülyén jött ki. Te vagy a legszebb lány, akit valaha láttam, és ahogy a hajad áll... – Közelebb lépett. A tekintete bűvös melegséget sugárzott – Tuti, hogy nem győzőm majd elzavarni a pasikat.

Azt mondta, gyönyörű vagyok. Elmosolyodtam, és visszatettem a táskámba a hajgumit, amit keresgéltem.

– Nem így van, de azért köszi.

Megcsóválta a fejét, és a bejárathoz vezetett. Bár megérintette volna a hátamat azokkal a hatalmas kezekkel, és bár érezhettem volna a melegségét! De Brandon nem jött közelebb, csak vezetett befelé. Csendben kikértük az italunkat, és kiültünk a teraszra. Tetszett, hogy nem próbálja mindenáron megtörni a csendet. Legalább volt időm megnyugodni egy kicsit.

– Mesélj valamit magadról! – szólalt meg végül.

– Mit szeretnél tudni?

– Mindent. – Szája sarka mosolyra görbült.

Vállat vontam.

– Nincs sok mesélnivalóm, hihetetlen unalmas életem van.

Lágyan felnevetett, majd folytatta:

– Jó, akkor mesélj a családról!

– Apámmal nőttem fel, nincs testvérem. Egész életemben magántanuló voltam, szerintem azért, hogy apám állandóan szemmel tart-hasson.

– Komolyan magántanuló voltál?

– Mert?

– Semmi, csak nem hittem volna, hogy ilyenek a magántanulók.

Nevettem. Vajon akkor is ezt mondta volna, ha pár héttel ezelőtt találkoznánk?

– Ezt most vehetem bóknak?

Meleg szemei és a mosolya azt üzenté, hogy igen.

– Anyukád hol volt?

– Meghalt szülés közben.

A szokásos kínos pillanatot és sűrű bocsánatkéréseket vártam, de ehelyett kedvesen rám nézett, és apró mosoly jelent meg az arcán.

– Én is elvesztettem apámat. Az egyik repülőn utazott, amelyik az ikertornyokba csapódott.

A szavam is elakadt. Eddig nem értettem, miért sajnálnak az emberek. Persze rossz tudni, hogy sosem találkoztam anyámmal, de így nem is tudtam elveszíteni őt. Halott volt, amikor megszülettem. De ez? Fel sem foghattam, és nem tudom, hogyan, de valahogy el akartam venni Brandon fájdmát. Amit biztosan tudtam, hogy nem kell a részvétnyilvánítás. Inkább átnyúltam az asztalon, és megfogtam a kezét. Apró körökben simogatta a hüvelykujjamat, amitől az egész kezem tüzelni kezdett.

– Mesélj róla!

Rám nézett, és nekem a lélegzetem is elállt. Ha egy ilyen férfias férfira lehet azt mondani, hogy gyönyörű, akkor ez az arckifejezése biztosan az volt.

– Nagyszerű ember volt. Keményen dolgozott, de vacsorára mindig hazaért. Kéthetente virágot hozott anyának, és sosem felejtett el játszani velünk. Ő tanított meg focizni, szörfözni, és arra, hogy bármit elérhetünk, ha elég keményen dolgozunk. Mindig is olyan szerettem volna lenni, mint ő. Mindenki nagyon szerette, tényleg remek ember volt.

– Biztosan. És nagyon büszke lenne rád.

Rám mosolygott, és hátradőlt a székben, de közben nem vette le rólam a szemét.

– Mi az?

– Ezt még soha nem kérték tőlem. Az emberek általában annyit mondanak, hogy nagyon sajnálják, aztán kényelmetlenül érzik magukat. Az egész helyzet elég kínos, és mindig ez van.

– Zavar, hogy megkérdeztem?

– Egyáltalán nem. Jó néha beszélni róla. Apukád szokott mesélni az anyukádról?

– Hát, nem igazán. Azt mondta, hogy neki már az is épp elég, hogy rá emlékeztetem. Ezt nem igazán értettem. Úgy éreztem, hogy egyszerre szeretne a közelében tudni, nyilván ezért lettem magántanuló, meg azt is jelentette számomra, hogy nem akar engem.

Becsuktam a számat, mielőtt bármi mást mondanék. Megkönnyebbülten sóhajtottam, amikor láttam, hogy nem kérdezősködik tovább.

– Bánhatja.

Ezt neki mondd! Annyi esze van, hogy egy csapat kanos tengerészgyalogos nevelt fel.

– Valahol a környéken laksz?

– Arizonai vagyok, Phoenixtól délre lakunk. Apám rokonsága viszont nem lakik messze, ezért is kerültem ide.

– Sokat találkozol velük?

Vállat vont, és a fejét oldalra billentette.

– Úgy havonta egyszer. És te?

– Apám a tengerészgyalogságnál szolgál, mióta az eszemet tudom, és a Camp Lejeune bázison állomásozik.

– Akkor hogy kerültél erre az egyetemre? – Előrehajolt, és az asztalra könyökölt.

– Őszintén?

– Aha.

– A lehető legmesszebbre akartam menekülni otthonról, és szeretem a tengerpartot. És mivel a közelben van egy másik bázis, így a Parancsnok is beleegyezett.

– Hát, Harper, örülök, hogy itt vagy.

Kellemes melegséget éreztem attól, ahogy kimondta a nevem.

– Én is.

Még vagy másfél óráig ott voltunk. Beszélgettünk a kedvenc filmjeinkről, az iskoláról és a terveinkről. Brandon remek társaság volt, és kezdtem azt érezni, hogy Breannának igaza van, máris odavagyok érte. Méghozzá nagyon durván.